

VII.

Mijn welbeminde Elodie,

Ik zit hier met de penne in de hand en het papier voor mij, en, schrijven wat er al in mijn herte is, en kan ik toch niet. Elodie ik en kan mijn gevoel niet uitdrukken, 't geluk is te groot, zoo groot dat ik dikwijls peinze, dat 't al een schoone droom is.

Ze kwamen mij in 't gevang zeggen, dat ik vrij was en ze gaven me een brief van mijn ouders en een brief van joen. 'k En wete niet hoe, dat ik in de kazerne geraakt ben, en daar kwamen de oversten mij de hand geven en mijn kameraden ook en ze lachten allen en ze riepen, en mij werd veel eere aangedaan, maar wat 't schoonste is voor mij, dat is, dat gij, welbeminde Elodie, aan mijn onschuld geloofde, wanneer allen zeiden dat ik plichtig was en er, ik moete 't bekennen, veel tegen mij was ook.

Ik mag 't nu al zeggen. Weet je wie mij dat komen vertellen is, dat gij aan mijn onschuld altijd geloofd hebt? Neen, je weet het niet, 't en is niemand, die het weet. De oude pastoor, die brave mensch, heeft de verre reize gedaan, straf verre voor hem, van Meerdale naar hier en is tot bij mij in 't gevang geraakt en hij heeft mij alles, alles verteld.

Welbeminde Elodie, hoe zal ik een goede man moeten zijn voor alzo een braaf vrouwtje. Gij, die daar alleene stondt, en gij die toch trouwe zijt gebleven, ook toen ieder mij een moordenaar noemde? Elodie, hoe zal ik je beloonen voor jen groote

liefde! Je kost de rijkste boerinne worden van heel de streke en honderd meisjes hadden in je plaatse willen zijn, en je bleef aan mij, ook als ze allemale zeiden, dat ik jen vadere had willen vermoorden. Zie, dat doet me meer deugd dan al de schoone woorden, die ik nog alle dagen hoore.

Welbeminde Elodie, ik heb congé 1) gevraagd en ik ga ze krijgen ook. Zaterdag avond kom ik af, met den trein van te zessen, en weet je waar ik je gaarne zou ontmoeten? Aan de linde, waar we zoo dikwijls tegare waren! 'k Ga een omweg doen, om niemand tegen te komen, en als ik iemand zie, ik ga me wegsteken achter een struik, want joe wil ik 't eerst zien en spreken. Zoo wacht mij aan de linde. En dan ga ik nog al zeggen, wat ik nu niet schrijven kan, want men herte buischt 2) te vele.

Zoo tot Zaterdag, mijn welbeminde Elodie, en wees hertelijk gegroet van jen beminden vriend, die wel met de penne maar niet met 't herte eindigt.

Jen welbeminde vriend,
Alphonsus Dhondt.

Wel driemaal las Elodie den brief over, en er vielen tranen op 't papier.

En 's Zaterdagavond stond ze bij de linde, en ook haar hartje « buischte », ja buischte zoo heftig, dat heel het lichaam beefde...

En ginds zag ze hem, en ze snelde hem tegemoet, den geliefde, dien ze in de donkere dagen getrouw was gebleven.

— Elodie!

— Fons toch, Fons...

Beiden waren vermagerd, maar hun wezen gloeide nu, en de oogen, al lagen ze nog hol, tintelden van

1) verlof. 2) klopt.

levenslust, en de harten, eens zoo woest vaneengerukt, waren weer te samen.

En het meisje knielde onder de linde, en ook Fons zonk nevens haar op de lage bidplank, en het O. L. Vrouwebeeldje tusschen de takken scheen glimlachend op de jongelieden neer te zien.

— Waar gaan we eerst naar toe, naar 't onzent of 't juldere 1)? vroeg de soldaat.

— 'k En weet haast niet, stamelde Elodie. Maar op vasteren toon, zei ze : eerst naar jen ouders !

— Mijn herte joeg me naar buiten, 'k wist, dat je bij 't huis was! riep vrouw Dhondt, haar zoon tegemoet snellend, toen deze door de hofpoort trad. Ik heb je weere, men kind, ik heb je weere... God zij geloofd, O. L. Vrouwe zij gebenedijd... ik heb je weere ! En snikkend herhaalde ze voortdurend : 'k heb je weere, 'k heb je weere !

En daar kwam vader uit de schuur, bevend van aan-doening, welke hij vruchteloos poogde te verbergen, en met een nok in de keel, zei hij : «Men zone, men geliefde zone... ha! 't is wel nu, 't is al wel!»

Elodie stond wat van achteren. Maar Fons nam haar bij de hand, en sprak :

— En zij geloofde ook aan mijn onschuld, vadere en moedere !

Vrouw Dhondt kuste het meisje en ze riep :

— Braaf kind, braaf kind, nu en kunnen ze julder niet meer scheiden !

Allen stapten in huis en moeder zette brood en ham en bier op tafel, wilde eten koken, koffie zetten, haar zoon onthalen op 't beste, wat ze in kas of kelder had, maar Fons kon niet eten, hoe moeder ook aandrong.

Een half uur later begaven de geliefden zich naar Vermeersch' hoeve.

1) ten uwent.

De boer zag hen naderen door 't raam en sprong op.

— Hier, hier! zei hij zenuwachtig, en hij opende de deur der nevenkamer.

Daar ontving hij Dhondt.

— 't Is al gekeerd nu, sprak hij met bevende stem. Fons, wat ga ik nu zeggen?

— Och, laat ons zwijgen over 't verleden, baas...

— Ja, zwijgen is 't beste... en toch, iets moet mij van 't herte. Ik heb toegestemd in julder nieuwe verkeerige... of eigenlijk en is het geen nieuwe... En weet je waarom? Ah, 'k en heb nooit geloofd aan liefde... maar als ik van den stervenden Camiel weerkeerde en nu wist dat je onplichtig was, toen peinsde ik aan Elodie. Zij heeft altijd voor je gesproken... altijd beweerd dat je onschuldig was... Ze streed voor joên. Toen op dien avond, gevoelde ik dat Elodie gelijk had, dat er wel liefde bestaat... toen zei ik : neen, ik en mag niet meer tegenwerken.

En de boerin knikte maar. Nu begreep ze, dat haar dochter redelijk geweest was.

De verzoening werd niet luidruchtig gevierd, maar 't geluk was er...

Een heerlijke Zondag volgde en, toen Fons en Elodie na een langen zwerftocht door de velden, over de dorpsplaats gingen, werden ze vriendelijk gegroet en hartelijk aangesproken.

Maar 't schoonst van alles vond Fons weer de getrouwheid zijner beminde.

En de jonge lieden brachten dien avond een bezoek aan den grijzen herder, die bijna even gelukkig was als zij.

Pol Masselis had dien Zondag de kleine gemeente overhoop gezet met een stadsautomobiël, waarin hij, met een spotachtigen glimlach om de lippen voor al het dorpsgedoe, eenige heeren en dames, deftig ge-

kleed, tot gezelschap had. De rijke boerenzoon trakteerde op wijn en champagne, en wilde aldus toonen, dat hij niet rouwde over zijn mislukt huwelijk.

Maar Fons en Elodie dachten weinig aan hem.

* * *

Nu kon de jonge Dhondt geen plaatsvervanger meer aanstellen, hij moest zelf zijn dienst voleindigen. Maar hij te Antwerpen en Elodie te Meerdale, verrichtten bedaard hun werk, uitziende naar den dag, die toch weldra komen zou, den dag van hun huwelijk, en de oude Vermeersch, bekeerd van zijn wange-loof over trouwen, sprak van geen fortuinverschil meer, want zijn toekomstige schoonzoon bracht grooter schat mee dan wat kapitaal.

A. HANS

A. HANS
BOERENKINDEREN

BOERENKINDEREN

BOERENKINDEREN

door

A. H A N S

TWEEDE DRUK

L. OPDEBEEK - UITGEVER - ANTWERPEN